

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Veřejný ochránce práv**, se sídlem Údolní 39, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Duchcov**, se sídlem nám. Republiky 5, Duchcov, zast. JUDr. Ing. Richardem Myslilem, advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2009, č. j. VŽP 860/328/09/Pu, a ze dne 24. 8. 2009, č. j. VŽP 689/330/09/Pu, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) TALWIN a.s.**, se sídlem Pražská 720/31, Chomutov, zast. JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, **II) Obec Moldava**, se sídlem Moldava 113, zast. JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem se sídlem Vaníčkova 1112/27, Ústí nad Labem, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2015, č. j. 15 A 108/2013 - 277, o návrhu osoby zúčastněné na řízení I) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) **se odkladný účinek nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanými kasačními stížnostmi se osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stěžovatelka I“) a žalovaný (dále jen „stěžovatel II“) domáhají zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla výrokem I. odmítnuta žaloba ve vztahu k rozhodnutí stěžovatele II ze dne 14. 8. 2009, č. j. VŽP 860/328/09/Pu, a výrokem II. zrušeno rozhodnutí stěžovatele II ze dne 24. 8. 2009, č. j. VŽP 689/330/09/Pu. Prvním z uvedených rozhodnutí bylo rozhodnuto o umístění stavby „Zemní vedení VN 22 kV Hrob-Moldava-Oldřív“ (dále jen „rozhodnutí o umístění stavby Zemního vedení“). Druhým rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění a povolení stavby „Fotovoltaické výrobní elektrické energie“ umístěné na p. p. č. 232/2 (původně 232/1, 232/2, 241/1), k. ú. Moldava (dále jen „rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE“).

[2] Stěžovatelka I současně s podáním kasační stížnosti podala návrh na přiznání odkladného účinku.

[3] Svůj návrh odůvodnila tím, že okamžikem doručení rozsudku krajského soudu došlo ke zrušení rozhodnutí o umístění a povolení stavby FVEE a vrácení věci k opakovanému stavebnímu řízení. Platí, že pokud nebude stavba v opakovaném stavební řízení povolena, stavební úřad nařídí její odstranění. Takový následek spočívající v odstranění plně funkční a provozované stavby fotovoltaické výrobní elektrické energie by

pro stěžovatelku I byl intenzivním zásahem do vlastnického práva a znamenal by nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Domnívá se, že její újma není pouze hypotetická. Účelem tohoto návrhu je zabránění reálně hrozící újmě spočívající v nařízení nevratného odstranění již provozované zkolaudované stavby.

[4] Stěžovatelka I zdůrazňuje, že stavba byla provedena v souladu se všemi zákonem předpokládanými požadavky, rozhodnutími a stanovisky. Závažný veřejný zájem na ochraně životního prostředí tu nikdy nebyl. Dopad stavby na životní prostředí či zájmy jiných osob je nulový. Rovněž je třeba chránit práva stěžovatelky I nabytá v dobré víře. Jejich ochrana převažuje nad nedostatky v předcházejícím správním řízení.

[5] S ohledem na tyto skutečnosti navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Stěžovatel II nemá námitky proti přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky I.

[7] Žalobce upozorňuje soud na skutečnost, že stěžovatelka I výjimku dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ke dni povolení staveb ani podání žaloby nezískala. Nedisponuje jí ani v současnosti.

[8] Osoba zúčastněná na řízení II) se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[9] Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; při tom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[11] Charakter odkladného účinku spočívá v jeho mimořádnosti a je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce nebo žalovaného před okamžitým

pokračování

výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Jedním z materiálních předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu.

[12] Stěžovatelka I spatřuje hrozící újmu ve skutečnosti, že pokud nebude stavba FVEE v opakovaném stavebním řízení povolena, stavební úřad nařídí její odstranění.

[13] Soud zdůrazňuje, že za shodných skutkových okolností již o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky I rozhodoval v řízení ve věci sp. zn. 9 As 294/2014, kde odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 294/2015 – 88).

[14] Soud neshledal důvodu se odchýlit od názoru vyjádřeného ve zmíněném usnesení, tj. že stěžovatelkou I tvrzená újma v podobě možného odstranění staveb je v současné době stále pouze hypotetická, protože na základě rozhodnutí krajského soudu proběhne v souladu § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), opakované stavební řízení, v němž bude v souladu s nově zjištěným skutkovým stavem rozhodnuto buď o udělení příslušných povolení (územního rozhodnutí o umístění stavby, stavebního povolení), nebo o odstranění stavby. Předpokladem pro přiznání odkladného účinku je stav, kdy hrozící újma musí být reálná, zároveň platí, že výkon rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu. Stěžovatelce I výkon rozhodnutí zatím žádnou újmu nezpůsobuje. Stavební povolení může být při splnění zákonem stanovených podmínek uděleno. Posuzování ochrany práv nabytých v dobré víře není při rozhodování o přiznání odkladného účinku rovněž na místě, protože soud posuzuje možnost vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Újma hrozící stěžovatelce I je zatím pouze v rovině hypotetické.

[15] Lze jen dodat, že nařízení odstranění stavby může být intenzivním zásahem do vlastnického práva vlastníka stavby, neboť realizace tohoto rozhodnutí vede k právnímu i faktickému zániku nemovitosti. Jde však zpravidla o poslední možnost řešení rozporu právního a faktického stavu, ke které se stavební úřad může uchýlit až v případě, že selhaly jiné možnosti odstranění tohoto nesouladu (zásada proporcionality). Těmito možnostmi jsou především dodatečné povolení stavby, prodloužení doby trvání stavby a dále právě opakované stavební řízení po zrušení předchozího stavebního povolení.

[16] Stěžovatelka I neprokázala, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro ni budou znamenat újmu. Její tvrzení o újmě stále zůstala v rovině hypotéz. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky I podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu